

ONDER EEN KAR

door

W. G. VAN DE HULST.

Ze zaten met z'n drieën onder een kar,.... Kees, Koos en Karelkje.
Die kar stond, met een ketting gesloten, op de stoep van een groentenwinkeltje in een achterbuurt.

En 't regende zachtjes, en 't was donker.

De brandende lantaarns stonden stil te kijken over de natte straat en over de natte stoepen heen, en tegen de natte huizen aan. Ze keken elk maar een klein eindje..

En uit de winkeltjes van de straat, hier en daar, scheen ook al licht naar buiten.

Soms rinkelde een deur open en klingelde even een schelletje....

De jongens zaten te kijken en te babbelen, dicht tegen elkaar gehurkt.

Ze hadden een fijn plekje gevonden daar onder die kar. 't Was erg nauw, want de kar stond schuin voorover, maar dat hinderde niet. 't Was juist gezellig, net of je in een tent zat.

De regen droop zachtjes neer. Hij deerde hen niet, ze zaten droog en ze keken naar het gele geglim van de straatsteen bij de lantaarns en voor de winkeltjes... en

ze loerden, of er geen kameraad voorbijkwam, om hem aan 't schrikken te maken, of een hond.... en ze wachtten onrustig, of ze nog niet het handgeklap van hun moeders hoorden klinken door de straat, dat hen naar huis riep, omdat het al zoo laat werd.... en ze gingen

elkander verhalen vertellen, waar je bang van werd in het donker....

„Oe-oe! Ksst!” schreeuwde opeens Karelkje tegen een nieuwsgierige foks, die zijn snuivende hondeneus tusschen de spaken van het wiel doorstak en achterdochtig naar hen keek.... „Oe-oe! Ksst!....”

De stakker schrok vreeselijk en vloog een eind achteruit tegen de beenen van een juffrouw aan, die juist voorbijkwam en ook al verschrikt op zij sprong.

Toen begon de foks geweldig te keffen tegen die drie daar onder de kar. Hij sprong nijdig om den wagen heen, had er wel onder willen vliegen, maar durfde niet. Telkens liep hij weg, telkens kwam hij weer terug.

De jongens lieten hem blaffen.

„Wat een druktemaker, wat een opschepper, hè” zei Kees.

„Toe nou, vertel nou door.... wat kan jou die hond schelen,” drong Koos.

„Ja, dadelijk.... Nou zeg, en toen,.... toen kwam er een roover, zeg, met een kromme sabel, en toen....”

De hond droop af.

„Stil, jô, daar komt een diender aan!.... Dáár!....”

„Nou, we doen niks!” zei Koos.

„Hij jaagt je vast weg.... vast!”

„Nee, zeg,” zei Karelkje, en hij begon heel geheimzinnig te fluisteren. „Zeg, wij moesten geuzen zijn, watergeuzen, hè, en we moesten een vergadering houden om den Briel in te nemen...”

„Och, jô.... dat deden ze op zee.”

„Nou ja, om 't heele land te veroveren dan, zullen we zeggen, hè.... en dan moest die diender een Spanjaard zijn, een spion, en die moest ons niet kunnen vinden. Ik ben Jan Koppestok.”

„Nee, ik!”

„Sst. Hij komt er aan!” fluisterde Koos. „Hou je nou stil....”

En ze doken de hoofden dicht bij elkaar. De deur van 't groentenwinkeltje rinkelde open en een vrouwestem zei: „Vies weer vandaag, Kee!....” Een wagen ratelde over de straatsteenen, paardenhoeven ketsten.... Een oude man, die voorbij sukkelde, pruttelde: „G'n avond!” tegen den diender.

Ze hoorden alles, die drie onder de kar, maar ze zagen niets. Dichter nog drongen ze samen, hielden hun oogen dicht om die leuke, bange geheimzinnigheid.... Zou hij iets merken?

Langzaam, angstig langzaam schreed hij voorbij.

Ze loerden hem na. Karelkje wilde van louter vreugde opspringen, maar stootte gevoelig zijn pet tegen den ijzeren wagenas en dook maar weer stilletjes terug. Hij mopperde: „Vertel nou door, Kees!”

Kees begon weer.

Een dienstmeisje trippelde voorbij. Ze droeg een mandje aardappelen en juist vóór 't groentenwinkeltje rolden er twee over de straat. Een kwam terecht bij 't wiel van de kar.

Ze wilde ze haastig oprapen, maar toen ze haar hand uitstreckte naar die bij 't wiel.... „Brrrrr!” brulde Karelkje opeens en greep haar pols....

Ze schrok hevig. Ze gilte om die griezige hand, die haar vastpakte; ze trok zich los en tippelde nijdig weg. Den aardappel liet ze in den steek.

„Oo-oe-ie-iet!” gilte Karelkje haar na. Hij vond het zoo heerlijk weer eens even

hard uit te schreeuwen. Hij had nu al zoo lang gefluisterd en geluisterd....

Toen kwam er een dokterskoetsje aan. 't Hield stil aan de overzij. De jongens keken, en even kwam er ernst in hun oogen.

„Dat is voor Lena!” fluisterde Kees.

„Ja,” zei Koos.

„Ja,” zei Karelkje.

Ze zeiden niet veel, die drie daar onder de kar, maar ze dachten hetzelfde. Ze hadden het thuis wel gehoord, hoe ernstig 't was met Lena; dat ze wel sterven kon....

Zie je wel, 't was waar! Anders kwam de dokter zoo laat niet. 't Was al over zessen.

't Bleef een oogenblikje stil. De dokter wipte vlug de stoep op, gieng zonder schellen binnen en beklom de trap van 't bovenhuis.

Maar door 't reetje van de deur, die open bleef staan, sloop een klein katje naar buiten; het trok zijn pootjes wel op voor 't nat, maar wipte toch met sprongetjes verder, telkens verder de glimmende straat in.

Wie zou op 't diertje letten? De dokter *niet*, die dacht aan 't zieke

meisje; de koetsier *niet*, die zat in zijn kraag gedoken voor den druipregen; de menschen, die voorbijgingen, *niet*, die verlangden naar huis, omdat die triestige regen hen zoo in 't gezicht prikte; en poesje's vrouwtje *heelemaal* niet. Die lag met gesloten oogen en hijgende borst te kreunen van pijn.... Wie zou op 't diertje letten?

„Een kat!....” riep Karelkje.

„Die is van....”

„Nou, dat weet ik ook wel, die is van Lena. Hij loopt vast weg.”

„Nee jô, katten weten best den weg.”

„Maar als ze *klein* zijn niet....”

„Zullen we hem vangen?” schreeuwde Karelkje. ... Ja?”

Ze stormden al onder de kar uit, als wilde jagers, die bang zijn, dat hun de buit ontgaat. En ze vingden 't poesje; maakten ruzie wie 't dragen zou. Karelkje won het.

Ze namen het mee naar hun spelonk, hurkten naast elkander neer en hielden 't diertje met hun drieën vast, alsof ze een gevaarlijk roofdier gevangen hadden.

Maar toen 't portier van 't dokterskoetsje weer was dichtgeklapt en 't rijtuigje was weggereden, stapten ze naar de overzij, Karelkje in 't midden.

Kees greep den belknop.

„Nee jô, niet zoo hard. Bij zieken moet je zachtjes bellen.”

„Nou, doe jij 't dan.”

„Stil maar,” zei Karelkje, „de deur staat open.” Ze stapten op hun teenen het donkere portaal in, en Karelkje riep, heel gedempt: „Juffrouw, hier is je poes.” En toen er niemand kwam, nog eens wat luider: „Vollèk... juffrouw, hier is je poes...”

Er kwam een vrouw van de trap. In 't licht van 't groentenwinkeltje dat haar even bescheen, zagen de jongens haar bleek gelaat en haar roodgeweende oogen.

Ze zeiden niets. Ze hadden wel willen vragen, of Lena nog erg ziek was, of ze soms... Neen, ze durfden niet en ze wisten niet waarom.

Ze gaven het katje.

„Dank je, hoor!” zei de vrouw. Toen ging de deur weer dicht. En ze kropen weer op hun fijne plekje onder de kar, die net 'n tent was. Hun moeders hadden nog niet geklapt.

En ze begonnen weer te vertellen, nieuwe verhalen, die ze zelf verzonnen, van beren en tijgers en krokodillen en Spanjaarden...

Maar Karelkje vroeg opeens, midden in een verhaal:

„Misschien is Lena wel een beetje beter, hè, nou de dokter er geweest is?”

Niemand zei: „Dóórvertellen!”

Kees en Koos keken eens tusschen de spaken van 't wiel door naar de rossig lichte ramen van 't bovenhuis aan de overzij, en zeiden: „Misschien wel.”

En hun oogen spraken: „Was 't maar waar!...”

De straatsteenen lagen zoo gezellig te glimmen in dien natten avond. 't Was zoo fijn hier in den donker onder de kar. Alles leek leuk en vroolijk, thuis brandde de lamp al.... Maar — — daar aan de overzij! Daar woonde het verdriet. 't Was, of je 't kon zien aan het licht van de lamp, dat door de gordijnen scheen. 't Was even ros als overal, maar zóó somber, zóó vreemd!

En ze deelden de vier apennootjes, die Kees nog in zijn broekzak had, eerlijk.

En ze wachtten op moeders handgeklap.

Zóó zaten die drie daar dien natten herfstavond onder de kar voor 't groentenwinkeltje... Kees, Koos en Karelkje....

